

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 165.

Sjette Session's anden Samling.

56de Møde.

Onsdagen den 14de Marts.

(Fortf.)

Alberti (fortsat): Der er mange folkelige Steder i Landet, hvor en Jurisdiction ligger i 2 Amter, ja, der gives endog saa i Jylland en Jurisdiction, som ligger i 4 Amter. Der er overhovedet i Jylland kun et eneste Amt, nemlig Ringkjøbing, som ikke har Jurisdiction fælles med andre Amter. Paa Øerne findes der ikke saa ganske saa Jurisdictioner, som gaar ind i flere Amter. Nu maa man dog have en Bestemmelse om, hvorledes Forligelsescommissionen skal ordnes, hvor en Jurisdiction ligger i 2 Amter, hvilket Amtsraad det er, som saa skal have Udnævnelsesretten, og hvilket Amtsraad det er, der skal bestemme det Øvrige, som Amtsraadet har at gjøre med Hensyn til Forligelsescommissionen. Dette maa jo enten fastfattes i Loven, eller ogsaa maa der gives Justitsministeren en Bemyndigelse til at ordne det nærmere Fornødne, omtrent saaledes, som Justitsministeren for Tiden er berettiget til at omdele Jurisdictionerne. Jeg troer, at en Bestemmelse herom er aldeles fornøden, og jeg vil henstille til det ærede Udvalg at tage Hensyn til mine Bemærkninger i saa Henseende. Dernæst forekommer det mig, at der ogsaa maa være en Bestemmelse om, inden hvilken Tid Sogneforstanderskaberne skulle have indgivet Anmeldelse til Amtsraadet om den, de foreslaae til Medlem af Forligelsescommissionen.

Det er jo vist, at Forligelsescommissionerne skulle fornyes til visse bestemte Tider, men det maa selvfølgelig ogsaa være bestemt saaledes, at

Amtsraadet vil være istand til at have truffet Valg, forinden Commissairerne fratræde. Jeg troer, at dette ikke er saa ganske uvigtigt; thi, dersom f. Ex. et Par Sogneforstanderskaber havde undladt at indsende Anmeldelse om den, de foreslog til Amtsraadet, og Amtsraadet desuagtet traf et Valg, saa kunde der jo reises Indsigelser mod de paagældende Commissairs Competence. Slike Spørgsmaal ville jo ikke være vanskelige at afgjøre, men der maa dog gives en Bestemmelse desangaaende. Endvidere forekommer det mig, at det vilde være rigtigt, om det blev paalagt Amtsraadene at bekjendtgjøre, hvem de havde udnævnt til Forligelsescommissairer. Det interesserer naturligvis Enhver, som har Forretninger, at vide, hvem der er bleven Forligelsescommissair, — og saa her i Kjøbenhavn er det ikke uvigtigt, at man faaer at vide, hvem der er blevet Forligelsescommissairer for de omliggende Districter —, og hvor de Mand boe. Ligesom Udvalget har bragt i Forslag, at Grændserne for enhver Forligskreds skulle bekjendtgjøres offentlig, saaledes synes det mig at være meget analogt dermed, at man fastsætter, at Commissairernes Navne og Bopæl ogsaa skulle bekjendtgjøres til Efterretning for alle Bedkommende.

Grundtvig: Naar jeg betragter vort Forligsvæsen, og det gjør jeg ikke sjældent, da det virkelig i mine Dine er en meget vigtig Sag, saa mindes jeg sædvanlig, at der er en Fortælling om en gammel dansk Konge, som, da han drog i Krig til fjerne Lande, jeg troer til Rusland, vilde efterlade sit Land roligt, men da Kettergangen ikke svarede til hans Driste, affastede han den hele Retspleie og indsatte paa hvert Sted 12 Dannemænd til at give deres Skjøn og domme Folk imellem.